

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

30. dubna 2014*

„Odvětví telekomunikací — Sítě a služby elektronických komunikací — Volný pohyb služeb —
Článek 56 SFEU — Směrnice 2002/21/ES — Přeshraniční poskytování balíčku rozhlasových
a televizních programů — Podmíněný přístup — Příslušnost vnitrostátních regulačních orgánů —
Registrace — Povinnost usadit se“

Ve věci C-475/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná
rozhodnutím Fővárosi Törvényszék (Maďarsko) ze dne 27. září 2012, došlým Soudnímu dvoru dne
22. října 2012, v řízení

UPC DTH Sàrl

proti

Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J. L. da Cruz Vilaça (zpravodaj), G. Arestis,
J.-C. Bonichot a A. Arabadžev, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. listopadu 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za UPC DTH Sàrl G. Ormai, D. Petrányi, Z. Okányim, P. Szilasem a E. Csapó, úgynédek,
- za Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese G. Molnár-Bíróem, jako zmocněncem,
- za maďarskou vládu K. Szijjártó, jakož i Z. Fehérem, G. Koósem, N. Bekem a G. Molnár-Bíróem,
jako zmocněnci,
- za belgickou vládu M. Jacobs a T. Maternem, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem a T. Müllerem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: maďarština.

- za litevskou vládu D. Kriauciūnasem a D. Stepanienė, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a C. Wissels, jako zmocněnkyněmi,
- za rumunskou vládu R. H. Raduem, jakož i R. I. Munteanu a I. Bara-Bușilă, jako zmocněnkyněmi,
- za slovenskou vládu B. Ricziovou, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi G. Braunem, jakož i L. Nicolae a K. Talabér-Ritz, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 30. ledna 2014,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 písm. c) a f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. L 337, s. 37, dále jen „rámcová směrnice“), jakož i článku 56 SFEU.
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi UPC DTH Sàrl (dále jen „UPC“), společností založenou podle lucemburského práva, a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese (místopředseda vnitrostátního orgánu pro média a komunikace, dále jen „NMHH“), ohledně řízení o dohledu nad maďarským trhem elektronických komunikací vedeného proti společnosti UPC.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/84/ES ze dne 20. listopadu 1998 o právní ochraně služeb s podmíněným přístupem a služeb tvořených podmíněným přístupem (Úř. věst. L 320, s. 54; Zvl. vyd. 06/03, s. 147) stanoví:

„Cílem této směrnice je sblížení předpisů členských států o opatřeních pro boj proti nedovoleným zařízením, která umožňují neoprávněný přístup ke chráněné službě.“

Nový předpisový rámec v odvětví služeb elektronických komunikací

- 4 Nový předpisový rámec v odvětví služeb elektronických komunikací (dále jen „NPR“) sestává z rámcové směrnice a čtyř zvláštních směrnic, které s ní souvisejí a jimiž jsou směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337), ve znění směrnice 2009/140 (dále jen „autorizační směrnice“), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 7; Zvl. vyd. 13/29, s. 323), ve znění směrnice 2009/140 (dále jen „přístupová směrnice“), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb

elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. L 337, s. 11, dále jen „směrnice o univerzální službě“).

– Rámcová směrnice

5 Bod 7 odůvodnění rámcové směrnice zní:

„Ustanoveními této směrnice a zvláštních směrnic není dotčena možnost členských států přijmout nezbytná opatření, aby tak zajistily ochranu svých zásadních bezpečnostních zájmů, ochranu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti a umožnily vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů, včetně zavedení zvláštních a přiměřených povinností pro poskytovatele služeb elektronických komunikací vnitrostátními regulačními orgány.“

6 Článek 1 odst. 1 a 3 této směrnice stanoví:

„1. Tato směrnice vytváří harmonizovaný rámec pro regulaci sítí a služeb elektronických komunikací, přiřazených zařízení a doplňkových služeb [...]. Stanoví úkoly vnitrostátních regulačních orgánů a zavádí soubor postupů s cílem zajistit harmonizované uplatňování předpisového rámce v celém Společenství.

[...]

3. Touto směrnicí, jakož i zvláštními směrnicemi, nejsou dotčena opatření přijatá na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu, zejména s ohledem na regulaci obsahu a audiovizuální politiku.“

7 Článek 2 rámcové směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se:

a) ‚sítí elektronických komunikací‘ rozumějí přenosové systémy [...], které umožňují přenos signálů po vedení [...] nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí, [...];

[...]

c) ‚službou elektronických komunikací‘ rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34/ES, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací;

[...]

ea) ‚doplňkovými službami‘ rozumějí služby související se sítí nebo službou elektronických komunikací, které umožňují nebo podporují poskytování služeb prostřednictvím této sítě nebo služby nebo jsou toho schopny a zahrnují mimo jiné [...] systémy podmíněného přístupu [...];

f) ‚systémem podmíněného přístupu‘ rozumí každé technické opatření a/nebo ujednání zajišťující přístup ke chráněné službě rozhlasového nebo televizního vysílání ve srozumitelné formě, podmíněný předplatným nebo jinou formou předchozího individuálního oprávnění;

[...]

k) „účastníkem“ rozumí každá fyzická nebo právnická osoba, která uzavřela s poskytovatelem veřejně přístupných služeb elektronických komunikací smlouvu o poskytování takových služeb;

[...]“

8 Z článku 8 odst. 1 rámcové směrnice vyplývá, že členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány přijímaly veškerá přiměřená opatření, která směřují k podpoře hospodářské soutěže při poskytování služeb elektronických komunikací, rozvoji vnitřního trhu a podpoře zájmů občanů Evropské unie, a aby taková opatření byla přiměřená těmto cílům.

– Autorizační směrnice

9 Bod 15 odůvodnění této směrnice zní takto:

„Podmínky, které mohou být spojeny s obecným oprávněním a se zvláštními právy na užívání, by se měly omezovat pouze na to, co je nezbytně nutné pro zajištění dodržování požadavků a povinností podle práva Společenství a vnitrostátních právních předpisů, které jsou v souladu s právem Společenství.“

10 Článek 3 autorizační směrnice, nadepsaný „Obecné oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací může podléhat pouze obecnému oprávnění, aniž jsou dotčeny zvláštní povinnosti uvedené v čl. 6 odst. 2 nebo práva na užívání uvedená v článku 5. Od dotčeného podniku může být požadováno předložení oznámení, ale nesmí být od něho požadováno získání výslovného rozhodnutí nebo jakéhokoliv jiného správního aktu vydaného vnitrostátním regulačním orgánem před uplatněním práv vyplývajících z oprávnění. Po oznámení, je-li požadováno, může podnik zahájit činnost, v případě potřeby s výhradou ustanovení o právech na užívání podle článků 5, 6 a 7.

Podniky poskytující přeshraniční služby elektronických komunikací podnikům ve více členských státech nejsou povinny předkládat více než jedno oznámení za každý dotčený členský stát.

3. Oznámení uvedené v odstavci 2 znamená pouze prohlášení právnické nebo fyzické osoby o úmyslu zahájit zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací učiněné vůči vnitrostátnímu regulačnímu orgánu a předložení minimálních informací, které jsou nezbytné k tomu, aby umožnily vnitrostátnímu regulačnímu orgánu vést rejstřík nebo seznam podniků zajišťujících sítě nebo poskytujících služby elektronických komunikací. Tyto informace musí být omezeny na míru nezbytně nutnou pro identifikaci poskytovatele, jako je číslo v obchodním rejstříku, kontaktní osoby poskytovatele, adresa poskytovatele, stručný popis sítě nebo služby a předpokládaný termín zahájení činnosti.“

11 Článek 6 autorizační směrnice, nadepsaný „Podmínky, které mohou být spojeny s obecným oprávněním a s právy na užívání rádiových frekvencí a čísel, a zvláštní povinnosti“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Obecné oprávnění pro zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací a práva na užívání rádiových frekvencí a práva na užívání čísel mohou podléhat pouze podmínkám uvedeným v příloze. Tyto podmínky jsou nediskriminační, přiměřené a transparentní [...].

[...]

3. Obecné oprávnění obsahuje pouze podmínky, které jsou zvláštní pro dané odvětví a jsou stanoveny v části A přílohy, a neukládá opakovaně podmínky, které se vztahují na podniky na základě jiných vnitrostátních právních předpisů.“

12 Článek 11 odst. 1 autorizační směrnice zní takto:

„Aniž jsou dotčeny povinnosti poskytovat informace a podávat zprávy podle vnitrostátních právních předpisů jiných než těch, které se týkají obecného oprávnění, mohou vnitrostátní regulační orgány od podniků požadovat poskytování informací pouze podle obecného oprávnění [...] které jsou přiměřené a objektivně odůvodněné [...]“

13 Bod 8 části A přílohy autorizační směrnice zmiňuje pravidla ochrany spotřebitelů specifická pro odvětví elektronických komunikací včetně podmínek v souladu se směrnicí.

– Přístupová směrnice

14 Článek 9 odst. 1 přístupové směrnice stanoví:

„Vnitrostátní regulační orgány mohou v souladu s ustanoveními článku 8 uložit v souvislosti s propojením nebo přístupem povinnosti týkající se průhlednosti, vyžadující, aby operátoři zveřejnili určité informace, jako jsou účetní informace, technické specifikace, charakteristiky sítě, smluvní podmínky pro její zajišťování a využívání [...]“

– Směrnice 2009/140

15 Bod 5 odůvodnění směrnice 2009/140 zní takto:

„Cílem je v závislosti na rozvoji hospodářské soutěže na trzích postupně omezovat pro odvětví specifická pravidla *ex ante* a nakonec dosáhnout toho, aby se elektronické komunikace řídily pouze právem v oblasti hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že trhy elektronických komunikací prokázaly v posledních letech výraznou dynamiku v oblasti hospodářské soutěže, je důležité, aby regulační povinnosti *ex ante* byly ukládány pouze, pokud neexistuje účinná a udržitelná hospodářská soutěž.“

Maďarské právo

16 NPR byl do maďarského práva proveden zejména zákonem č. C z roku 2003 o elektronických komunikacích [(Az elektronikus hírközlésről szóló törvény, Magyar Közlöny 2003/136 (XI.27)].

17 Článek 1 tohoto zákona zní:

„(1) Tento zákon se vztahuje na

- a) jakoukoli činnost v oblasti elektronických komunikací vykonávanou na území Maďarské republiky nebo z tohoto území, jakož i na jakoukoli činnost, během níž se vysílá radiofrekvenční signál;
- b) každou fyzickou i právnickou osobu, jakož i na každou jinou organizaci bez právní subjektivity, které poskytují služby nebo vykonávají činnosti uvedené v bodě a) nebo související činnosti, a na jejich vedoucí pracovníky.

[...]“

- 18 Podle čl. 10 písm. m) uvedeného zákona se vnitrostátní regulační orgán zabývá zejména administrativními otázkami, které jsou spojeny s oznamováním služeb elektronických komunikací, správou identifikátorů, vedením rejstříků zavedených právní úpravou, protirusíacími zařízeními a dohledem nad trhem.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 19 UPC je obchodní společnost registrovaná v Lucembursku, která z lucemburského území poskytuje předplatitelům v jiných členských státech, mimo jiné v Maďarsku, balíčky rozhlasových a audiovizuálních programů, které podléhají podmíněnému přístupu a lze je přijímat prostřednictvím satelitu.
- 20 Vzhledem k tomu, že UPC není vlastníkem satelitní infrastruktury, využívá za tímto účelem služeb třetích osob. Kromě toho neprovádí redakční dohled nad programy. Poplatek účtovaný uživatelům za uvedenou službu zahrnuje jak náklady na přenos, tak poplatky placené vysílacím organizacím a organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti se zveřejněním jejich obsahu.
- 21 NMHH je v Maďarsku příslušným vnitrostátním orgánem v odvětví služeb elektronických komunikací.
- 22 V rámci restrukturalizace své činnosti v tomto členském státě UPC vedla od jara roku 2010 diskuse s předchůdcem NMHH mimo jiné o tom, zda je poskytovatel služeb elektronických komunikací povinen zaregistrovat se u příslušného vnitrostátního regulačního orgánu, na jehož území zamýšlí poskytovat takové služby.
- 23 Dne 8. října 2010 UPC informovala NMHH o tom, že podala žádost o stanovisko k příslušnému orgánu podle svého sídla, kterým je Institut luxembourgeois de régulation (Lucemburský regulační orgán, dále jen „ILR“), za účelem objasnění její právní situace. ILR vydal stanovisko, v němž uvedl, že územně příslušné jsou lucemburské orgány, pokud jde o služby poskytované UPC, a že podle lucemburského práva služba poskytovaná touto společností nepředstavuje službu elektronických komunikací.
- 24 Rozhodnutím ze dne 21. října 2010 NMHH zahájil jako prvostupňový orgán proti UPC řízení o dohledu nad trhem. NMHH v rámci tohoto řízení UPC nařídil, aby mu poskytla dokumentaci týkající se smluvního vztahu s jedním z jejich předplatitelů.
- 25 UPC zejména s poukazem na stanovisko ILR odmítla poskytnout požadované údaje a požádala NMHH, aby zastavil řízení o dohledu nad trhem pro nedostatek mezinárodní a věcné příslušnosti. NMHH následně rozhodnutím ze dne 10. prosince 2010 uložil UPC pokutu 300 000 maďarských forintů (HUF) z důvodu, že mu tato společnost neposkytla požadované informace. UPC podala proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek k místopředsedovi NMHH, který ho jako orgán druhého stupně zamítl.
- 26 UPC tedy podala k předkládajícímu soudu žádost o soudní přezkum tohoto rozhodnutí, přičemž se dovolávala porušení vnitrostátního práva. Fővárosi Törvényszék zrušil uvedené rozhodnutí z procesních důvodů a vrátil věc místopředsedovi NMHH k novému přezkumu.
- 27 V rámci tohoto nového přezkumu se místopředseda NMHH prohlásil mezinárodně a věcně příslušným k rozhodnutí o věci a opětovně zamítl odvolání, které UPC podala proti rozhodnutí vydanému v řízení v prvním stupni, avšak snížil uloženou pokutu na 100 000 HUF.
- 28 UPC tedy podala k předkládajícímu soudu žalobu, kterou se domáhala zrušení jak tohoto rozhodnutí, tak rozhodnutí vydaného v řízení v prvním stupni.

- 29 Fővárosi Törvényszék uvádí, že rozhodnutí sporu, který mu byl předložen, vyžaduje nejprve odpovědět zejména na otázky týkající se věcné a územní příslušnosti maďarských a lucemburských orgánů a slučitelnosti služby, kterou UPC poskytuje, s unijním právem.
- 30 Za těchto podmínek se Fővárosi Törvényszék rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Může být čl. 2 písm. c) [rámcové směrnice] vykládán v tom smyslu, že služba, v jejímž rámci poskytovatel služby zajišťuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, může být považována za službu elektronických komunikací?
 - 2) Může být Smlouva [o FEU] vykládána v tom smyslu, že se zásada volného pohybu služeb mezi členskými státy vztahuje také na službu popsanou v první otázce, pokud se jedná o službu poskytovanou z Lucemburska na území Maďarska?
 - 3) Může být Smlouva [o FEU] vykládána v tom smyslu, že v případě služby popsané v první otázce má země určení, na jejímž území je služba poskytována, právo omezit poskytování tohoto druhu služeb tím, že stanoví, že poskytovatel služby musí tuto službu povinně zaregistrovat v daném členském státě a že musí být usazen jako pobočka nebo samostatný právní subjekt, jakož i požadavkem, že tento druh služby může být poskytován jen prostřednictvím pobočky nebo samostatného právního subjektu?
 - 4) Může být Smlouva [o FEU] vykládána v tom smyslu, že vedení správního řízení týkajícího se služeb popsaných v první otázce přísluší bez ohledu na členský stát, v němž působí nebo je registrován podnik, který službu poskytuje, správnímu orgánu členského státu, který je příslušný na základě místa, v němž je poskytována služba?
 - 5) Může být čl. 2 písm. c) [rámcové směrnice] vykládán v tom smyslu, že služba popsaná v první otázce musí být považována za službu elektronických komunikací, nebo musí být uvedená služba považována za službu podmíněného přístupu poskytovanou za použití systému podmíněného přístupu definovaného v čl. 2 písm. f) [této] směrnice?
 - 6) Mohou být relevantní ustanovení s ohledem na všechny výše uvedené úvahy vykládána v tom smyslu, že poskytovatel služby popsané v první otázce musí být podle [unijní] právní úpravy považován za poskytovatele služeb elektronických komunikací?“

K předběžným otázkám

- 31 Úvodem je třeba uvést, že předběžné otázky, které předkládající soud položil Soudnímu dvoru, lze rozčlenit do dvou odlišných skupin podle ustanovení unijního práva, jejichž výklad je požadován.
- 32 Zatímco první skupina se týká výkladu rámcové směrnice s cílem zjistit povahu a obsah činnosti, kterou vykonává UPC (první, pátá a šestá otázka), předmětem druhé skupiny je použití zásady volného pohybu služeb, jak je zakotvena v článku 56 SFEU, na služby dotčené v původním řízení (druhá až čtvrtá otázka).

K výkladu rámcové směrnice

- 33 Podstatou první, páté a šesté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda služba, která spočívá v úplatném poskytování podmíněného přístupu k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, spadá

pod pojem „služba elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, nebo zda má být kvalifikována jako „systém podmíněného přístupu“ ve smyslu čl. 2 písm. f) této směrnice. Předkládající soud chce rovněž vědět, zda se poskytovatel takové služby má považovat za poskytovatele služeb elektronických komunikací ve smyslu NPR.

- 34 Soudní dvůr ve svém rozsudku UPC Nederland (C-518/11, EU:C:2013:709) posuzoval otázku podobnou té, na kterou se v první řadě ptá předkládající soud.
- 35 Uvedená věc UPC Nederland se týkala služby poskytování balíčku rozhlasových a televizních programů přístupného prostřednictvím kabelové sítě, který tato společnost nabízela obyvatelům jisté nizozemské obce.
- 36 V uvedeném rozsudku poukázal Soudní dvůr na to, že rámcová směrnice jasně rozlišuje mezi výrobou obsahů, která s sebou nese redakční odpovědnost, a přenosem obsahů, který veškerou redakční odpovědnost vylučuje. Soudní dvůr upřesnil, že na obsahy a jejich přenos se vztahují odlišné právní úpravy, které sledují vlastní cíle (viz rozsudek UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 41).
- 37 Soudní dvůr také zdůraznil, že pokud si zákazníci společnosti UPC Nederland BV koupí předplatné s cílem získat přístup k základní programové nabídce přístupné prostřednictvím kabelové sítě, kterou tato společnost nabízí, neznamená to však, že činnost této společnosti, která spočívá v přenosu programů vyráběných vydavatelem obsahu, tj. v projednávané věci rozhlasovými a televizními stanicemi, až do připojovacího bodu své kabelové sítě umístěného v domově svých předplatitelů, musí být vyloučena z pojmu „služby elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice (viz rozsudek UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 43).
- 38 Na základě těchto úvah Soudní dvůr dospěl k závěru, že poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, a tudíž do oblasti věcné působnosti NPR, pokud tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání (viz rozsudek UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 44).
- 39 Soudní dvůr dále upřesnil, že skutečnost, že poplatky za přenos účtované předplatitelům zahrnují odměnu placenou organizacím rozhlasového a televizního vysílání a autorské poplatky placené organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti se zveřejněním obsahů děl, nemůže bránit kvalifikaci služby poskytované společností UPC Nederland BV jako „služby elektronických komunikací“ ve smyslu NPR (viz rozsudek UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 46).
- 40 Jak vyplývá ze spisu, který byl předložen Soudnímu dvoru v projednávané věci, UPC, stejně jako UPC Nederland BV sama nevyrábí rozhlasové a televizní programy, které vysílá, a neprovádí redakční dohled nad jejich obsahem. Předplatné účtované za uvedenou službu poskytovanou společností UPC navíc zahrnuje nejen náklady na přenos, ale i poplatky placené vysílacím organizacím a organizacím pro kolektivní správu autorských práv v rámci zveřejňování obsahů vysílaných programů.
- 41 Navíc z čl. 2 písm. a) a c) rámcové směrnice vyplývá, že okolnost, že se přenos signálů v elektronických komunikačních sítích uskutečňuje prostřednictvím kabelové sítě nebo satelitní infrastruktury, není vůbec rozhodující pro účely výkladu pojmu „služba elektronických komunikací“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 42 UPC však tvrdí, že neposkytuje službu elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, neboť nepřenáší signál a nevlastní síť elektronických komunikací, tedy satelitní infrastrukturu. K tomuto účelu využívá služby a zařízení, které patří třetím osobám.

- 43 V tomto ohledu je třeba uvést, že okolnost, že k přenosu signálu dochází prostřednictvím infrastruktury, která nepatří UPC, nemá význam pro kvalifikaci povahy služby. V této souvislosti je totiž důležitá pouze skutečnost, že UPC je vůči konečným uživatelům odpovědná za přenos signálu, který jim zajišťuje poskytování služby, kterou si předplátili.
- 44 Jakýkoli jiný výklad by značně zúžil oblast působnosti NPR, ohrozil užitečný účinek jeho ustanovení, a tudíž i dosažení cílů, které tento rámec sleduje. Jak vyplývá z páteho bodu odůvodnění směrnice 2009/140, cílem NPR je vytvoření skutečného vnitřního trhu elektronických komunikací, v jehož rámci se tyto elektronické komunikace nakonec musí řídit pouze právem hospodářské soutěže, takže vyloučení činností takové společnosti, jako je společnost UPC, z jeho oblasti působnosti z důvodu, že není vlastníkem satelitní infrastruktury, která umožňuje přenos signálu, by NPR zbavilo podstatné části jeho působnosti (v tomto smyslu viz rozsudek UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 45).
- 45 Výklad, který Soudní dvůr provedl v uvedeném rozsudku UPC Nederland, sice umožňuje odpovědět na otázku kvalifikace služby, kterou poskytuje UPC, z hlediska NPR, avšak je třeba připomenout, že uvedená služba podléhá podmíněnému přístupu, protože předplatitelé UPC mají přístup pouze k programům přenášeným prostřednictvím satelitu pouze po dekodování.
- 46 Taková okolnost přivedla předkládající soud k otázce, zda má být služba, kterou poskytuje UPC, pokládána za „systém podmíněného přístupu“ ve smyslu čl. 2 písm. f) rámcové směrnice, a nikoli za službu elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. c) téže směrnice.
- 47 Jak uvedla generální advokátka v bodě 43 svého stanoviska, tato pochybnost předkládajícího soudu vychází zřejmě z předpokladu, že se služba elektronických komunikací a systém podmíněného přístupu navzájem vylučují.
- 48 Takový předpoklad je nesprávný.
- 49 Je totiž třeba připomenout, že čl. 2 písm. f) rámcové směrnice definuje „systém podmíněného přístupu“ ve smyslu tohoto ustanovení jako „každé technické opatření a/nebo ujednání zajišťující přístup ke chráněné službě rozhlasového nebo televizního vysílání ve srozumitelné formě, podmíněný předplatným nebo jinou formou předchozího individuálního oprávnění“.
- 50 Z tohoto ustanovení vyplývá, že systém podmíněného přístupu je druhem přístupu ke službám rozhlasového nebo televizního vysílání a předpokládá umístění technického zařízení, jehož účelem je omezit přístup k takové službě pouze na osoby, které si ji předplatily u jejího poskytovatele. Systém podmíněného přístupu však sám o sobě neumožňuje přístup ke službě rozhlasového nebo televizního vysílání. Takový přístup závisí vždy na přenosu signálů prostřednictvím sítě elektronických komunikací.
- 51 Zavedení systému podmíněného přístupu je tedy přímo spojeno s poskytováním chráněné služby. Ve všech situacích, kdy provozovatel systému podmíněného přístupu je zároveň poskytovatelem služby vysílání rozhlasových nebo televizních programů, jak tomu je zřejmě v původním řízení, totiž jde o jednotnou službu, v jejímž rámci představuje poskytování služby rozhlasového nebo televizního vysílání hlavní prvek činnosti, kterou tento provozovatel vykonává, a systém podmíněného přístupu je podpůrným prvkem.
- 52 Systém podmíněného přístupu lze vzhledem k jeho podpůrné povaze přiřadit ke službě elektronických komunikací, jejímž předmětem je vysílání rozhlasových nebo televizních programů, aniž by toto vysílání ztratilo povahu služby elektronických komunikací.
- 53 Tento závěr potvrzuje čl. 2 písm. ea) rámcové směrnice, podle něhož jsou systémy podmíněného přístupu doplňkovými službami, které souvisejí se sítí nebo službou elektronických komunikací, které umožňují poskytování služeb prostřednictvím této sítě nebo služby.

- 54 Navíc je sice pravda, že směrnice 98/84 stanoví zvláštní pravidla pro systémy podmíněného přístupu, avšak to nemění nic na tom, že podle jejího článku 1 je působnost této směrnice omezena na sblížení právních předpisů členských států týkajících se opatření proti nedovoleným zařízením, která umožňují neoprávněný přístup k chráněným službám. Za těchto okolností nemá uvedená směrnice vliv na kvalifikaci služby elektronických komunikací, jejíž obsah podléhá podmíněnému přístupu.
- 55 Pokud jde dále o otázku, zda má být poskytovatel takové služby, jakou poskytuje UPC, považován za poskytovatele služeb elektronických komunikací ve smyslu NPR, je třeba uvést, že ani rámcová směrnice, ani autorizační směrnice neobsahují definici pojmu „poskytovatel služeb elektronických komunikací“.
- 56 Článek 2 písm. k) rámcové směrnice však definuje pojem „účastník“ jako každou fyzickou nebo právnickou osobu, která s „poskytovatelem veřejně přístupných služeb elektronických komunikací uzavřela smlouvu o poskytování takových služeb“.
- 57 Je tedy třeba konstatovat, že poskytovatelem služeb elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice je poskytovatel služeb elektronických komunikací ve smyslu této směrnice.
- 58 Na první, pátou a šestou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 2 písm. c) rámcové směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že služba, která spočívá v úplatném poskytování podmíněného přístupu k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, spadá pod pojem „služba elektronických komunikací“ ve smyslu tohoto ustanovení. Skutečnost, že tato služba zahrnuje systém podmíněného přístupu ve smyslu čl. 2 písm. ea) a písm. f) rámcové směrnice, nemá v tomto ohledu význam. Subjekt, který poskytuje takovou službu, o jakou se jedná v původním řízení, je třeba považovat za poskytovatele služeb elektronických komunikací ve smyslu rámcové směrnice.

K volnému pohybu služeb

Ke druhé otázce

- 59 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, služba, která spočívá v úplatném poskytování podmíněného přístupu k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, představuje poskytování služeb v smyslu článku 56 SFEU.
- 60 Je nesporné, že UPC je společností usazenou v Lucembursku, která poskytuje předplatitelům s bydlištěm v jiných členských státech balíčky obsahující služby rozhlasových a televizních programů.
- 61 Podle ustálené judikatury Soudního dvora spadá televizní vysílání stejně jako jeho přenos pod ustanovení Smlouvy o FEU týkající se poskytování služeb (v tomto smyslu viz rozsudky De Coster, C-17/00, EU:C:2001:651, bod 28, jakož i United Pan-Europe Communications Belgium a další, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 28).
- 62 Odpověď na otázku, zda má být taková vnitrostátní právní úprava v odvětví služeb elektronických komunikací, jako je zákon č. C z roku 2003, zkoumána na základě článku 56 SFEU, však závisí na stupni harmonizace tohoto odvětví v rámci Unie.
- 63 Každé vnitrostátní opatření v oblasti, která byla na úrovni Unie plně harmonizována, totiž musí být posuzováno nikoli s ohledem na ustanovení primárního práva, nýbrž s ohledem na ustanovení tohoto harmonizačního opatření (viz zejména rozsudky Deutscher Apothekerverband, C-322/01, EU:C:2003:664, bod 64, a Citroën Belux, C-265/12, EU:C:2013:498, bod 31).

- 64 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle sedmého bodu odůvodnění rámcové směrnice „není ustanoveními této směrnice a zvláštních směrnic [které tvoří NPR] dotčena možnost členských států přijmout nezbytná opatření, aby tak zajistily ochranu svých zásadních bezpečnostních zájmů, včetně zavedení zvláštních a přiměřených povinností pro poskytovatele služeb elektronických komunikací vnitrostátními regulačními orgány.“
- 65 Článek 1 odst. 3 rámcové směrnice stanoví, že nejsou dotčena opatření přijatá na vnitrostátní úrovni v souladu s unijním právem se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu.
- 66 Z článku 8 odst. 1 rámcové směrnice kromě toho vyplývá, že členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány přijímaly veškerá přiměřená opatření, která směřují k podpoře hospodářské soutěže při poskytování služeb elektronických komunikací, rozvoji vnitřního trhu a podpoře zájmů občanů Unie, a aby taková opatření byla přiměřená těmto cílům.
- 67 V témže smyslu se v patnáctém bodě odůvodnění autorizační směrnice uvádí, že podmínky spojené s obecným oprávněním by se měly omezovat pouze na to, co je nezbytně nutné pro zajištění dodržování povinností podle vnitrostátních právních předpisů, které jsou v souladu s unijním právem.
- 68 Přístupová směrnice zase ve svém čl. 9 odst. 1 stanoví, že vnitrostátní orgány mohou uložit v souvislosti s propojením nebo přístupem povinnosti týkající se průhlednosti, vyžadující, aby operátoři zveřejnili určité informace.
- 69 Konečně v rozsudku Telekomunikacja Polska (C-522/08, EU:C:2010:135, bod 29) Soudní dvůr konstatoval, že článek 20 směrnice o univerzální službě se použije, aniž je dotčena vnitrostátní právní úprava ochrany spotřebitele, která je v souladu s unijním právem, a poté rozhodl, že rámcová směrnice a směrnice o univerzální službě nestanoví úplnou harmonizaci aspektů týkajících se ochrany spotřebitele.
- 70 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že v unijním právu nedošlo k úplné harmonizaci odvětví služeb elektronických komunikací, a proto je třeba vnitrostátní právní úpravu dotčenou v původním řízení přezkoumat s ohledem na článek 56 SFEU, pokud jde o aspekty, na které se nevztahuje NPR.
- 71 NMHH a maďarská vláda však navrhuji odpovědět na druhou otázku záporně, jelikož UPC nevykonává žádnou činnost spočívající v poskytování služeb rozhlasových a televizních programů v členském státě, kde má své sídlo.
- 72 V tomto ohledu stačí připomenout, že právo hospodářského subjektu usazeného v členském státě poskytovat služby v jiném členském státě, které je zakotveno článkem 56 SFEU, nepodléhá podmínce, že uvedený hospodářský subjekt poskytuje takové služby také v členském státě, ve kterém je usazen. Tento článek pouze vyžaduje, aby byl poskytovatel usazen v jiném členském státě, než je členský stát příjemce služby (viz rozsudek Carmen Media Group, C-46/08, EU:C:2010:505, bod 43 a citovaná judikatura).
- 73 Česká, rumunská a slovenská vláda mimoto tvrdí, že činnost, kterou UPC vykonává na maďarském území, nespadá do oblasti působnosti článku 56 SFEU, neboť tato činnost nemá dočasný nebo příležitostný, ale naopak trvalý a nepřetržitý charakter. Za těchto okolností se UPC podle jejich názoru zneužívajícím způsobem dovolává použití pravidel, která se týkají volného pohybu služeb zaručeného tímto článkem.
- 74 Rovněž je třeba poznamenat, že žádné ustanovení Smlouvy neumožňuje abstraktním způsobem určit délku nebo frekvenci, od které již nelze poskytnutí služby nebo určitého druhu služby v jiném členském státě považovat za poskytování služeb, takže pojem „služby“ ve smyslu Smlouvy o FEU může

zahrnovat služby velmi rozličné povahy, včetně služeb, jejichž poskytování trvá po značně dlouhé období, dokonce i několik let (viz rozsudky Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, body 30 a 31, jakož i Duomo Gpa a další, C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283, bod 32).

- 75 Pouhá skutečnost, že hospodářský subjekt usazený v jednom členském státě poskytuje více či méně často nebo pravidelně shodné nebo podobné služby v jiném členském státě, aniž zde má infrastrukturu, která mu dovoluje trvale a nepřetržitě vykonávat profesní činnost a pomocí této infrastruktury se obracet, kromě jiného, na státní příslušníky tohoto členského státu, tudíž nepostačuje k tomu, aby byl považován za usazeného v uvedeném členském státě (rozsudek Schnitzer, EU:C:2003:662, bod 32).
- 76 Navíc je třeba uvést, že okolnost, že se podnik usadil v jednom členském státě s cílem vyhnout se právní úpravě jiného členského státu, nevylučuje, že jeho vysílání lze považovat za služby ve smyslu Smlouvy. Tato otázka se totiž liší od otázky, jaká opatření je členský stát oprávněn přijmout k zamezení tomu, aby poskytovatel služeb usazený v jiném členském státě obcházel jeho vnitrostátní právní předpisy (viz rozsudek TV10, C-23/93, EU:C:1994:362, bod 15).
- 77 Kromě toho výkon základní svobody za účelem využití výhodnějších právních předpisů jiného členského státu sám o sobě nestačí k učinění závěru o zneužití této svobody (v tomto smyslu viz rozsudek Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, bod 37).
- 78 S ohledem na předcházející úvahy je na druhou otázku třeba odpovědět tak, že za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, představuje služba, která spočívá v úplatném poskytování podmíněného přístupu k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, poskytování služeb v smyslu článku 56 SFEU.

Ke čtvrté otázce

- 79 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda vedení správního řízení týkajícího se dohledu nad takovými službami elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, přísluší orgánům členského státu, ve kterém mají bydliště příjemci uvedených služeb, nebo členského státu, na jehož území se nachází podnik poskytující tyto služby.
- 80 Tato otázka vyplynula z diskuze, která se vede ve sporu v původním řízení ve vztahu k věcné a územní příslušnosti lucemburských a maďarských orgánů, pokud jde o řízení týkající se dohledu nad činnostmi spočívajícími v poskytování rozhlasových a televizních programů, které jsou prováděny z lucemburského území a určeny osobám s bydlištěm na maďarském území.
- 81 Je třeba připomenout, že původní řízení se týká zákonnosti pokuty, kterou uložil NMHH společnosti UPC z důvodu, že tato společnost odmítla NMHH poskytnout informace, které se týkají smluvního vztahu mezi UPC a jedním z jejích předplatitelů. Tato žádost o informace byla formulována v rámci řízení tržního dohledu vedeného vůči UPC a zahájeného na základě stížnosti předplatitelů této společnosti.
- 82 Z bodu 58 tohoto rozsudku vyplývá, že UPC poskytuje na maďarském území „služby elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice.
- 83 Za těchto souvislostí činnost společnosti UPC, která předplatitelům s bydlištěm v Maďarsku poskytuje balíčky obsahující služby rozhlasových a televizních programů, které podléhají podmíněnému přístupu a lze je přijímat prostřednictvím satelitu, spadá do oblasti působnosti NPR, a zejména do oblasti působnosti autorizační směrnice.

- 84 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle čl. 6 odst. 1 a 3 autorizační směrnice může obecné oprávnění k poskytování sítí nebo služeb elektronických komunikací podléhat pouze podmínkám uvedeným v části A přílohy této směrnice.
- 85 Rovněž je třeba poznamenat, že podle čl. 11 odst. 1 písm. b) autorizační směrnice ve spojení s bodem 8 části A přílohy této směrnice mohou vnitrostátní orgány od podniků požadovat informace, které jsou přiměřené a objektivně odůvodněné k tomu, aby jim umožňovaly ověřit dodržování podmínek týkajících se ochrany spotřebitele, když obdržely stížnost nebo vedou šetření z vlastního podnětu.
- 86 Z těchto skutečností vyplývá, že za současného stavu unijního práva autorizační směrnice nestanovuje příslušným vnitrostátním orgánům žádnou povinnost, pokud jde o uznávání rozhodnutí o oprávnění vydaných ve státě, ze kterého jsou poskytovány dotyčné služby.
- 87 V důsledku toho členský stát, na jehož území mají bydliště příjemci služeb elektronických komunikací, může podřídit poskytování těchto služeb určitým podmínkám v souladu s ustanoveními uvedené směrnice.
- 88 Za těchto podmínek je na čtvrtou otázku třeba odpovědět tak, že vedení správního řízení týkajícího se tržního dohledu nad takovými službami elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, přísluší orgánům členského státu, ve kterém mají bydliště příjemci uvedených služeb.

K třetí otázce

- 89 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 56 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby orgány členského státu ukládaly podnikům, které na území tohoto státu poskytují takové služby elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, povinnost zaregistrovat tyto služby a vytvořit v daném státě pobočku nebo právní subjekt odlišný od subjektu, který se nachází v členském státě vysílání.

– K přípustnosti

- 90 NMHH a maďarská vláda se domnívají, že třetí otázka je nepřípustná.
- 91 Uvádějí, že spor v původním řízení nesouvisí ani se svobodou usazování, ani s aspekty unijního práva souvisejícími s přeshraničními službami, které jsou obsahem této otázky. Předkládající soud se v rámci této otázky zabývá jinými problémy, než o jaké se jedná v projednávané věci. Podle nich se jedná o otázku, o níž nemá předkládající soud rozhodovat, a která je tudíž irelevantní s ohledem na řešení sporu v původním řízení.
- 92 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je postup zavedený článkem 267 SFEU nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporů, které tyto soudy mají rozhodnout (viz zejména rozsudek *Fish Legal a Shirley*, C-279/12, EU:C:2013:853, bod 29).
- 93 Na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí ze strany Soudního dvora rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení,

jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudek *Fish Legal a Shirley*, EU:C:2013:853, bod 30).

94 V projednávané věci předkládající soud v rámci odpovědi Soudnímu dvoru na žádost o vysvětlení podle čl. 101 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora uvedl důvody, proč by mu mohla být odpověď na tuto otázku užitečná za předpokladu, že by Soudní dvůr konstatoval porušení článku 56 SFEU. Není tedy zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.

95 Třetí předběžnou otázku je tedy nutné prohlásit za přípustnou.

– K věci samé

96 Pokud jde o povinnost zaregistrovat takovou službu, jako je služba dotčená v původním řízení, v členském státě, na jehož území je poskytována, je třeba uvést, že z čl. 3 odst. 2 a 3 autorizační směrnice vyplývá, že poskytovateli služeb elektronických komunikací může být uloženo, aby před zahájením své činnosti předložil vnitrostátním regulačním orgánům oznámení, které musí obsahovat minimální informace, které jsou nezbytné k tomu, aby těmto orgánům umožnily vést rejstřík.

97 Z článku 3 odst. 2 a 3 autorizační směrnice rovněž vyplývá, že tyto informace musí být omezeny na míru nezbytně nutnou pro identifikaci poskytovatele, jako je číslo v obchodním rejstříku, kontaktní osoby poskytovatele, adresa poskytovatele, stručný popis sítě nebo služby a předpokládaný termín zahájení činnosti. Toto ustanovení také upřesňuje, že poskytování služby elektronických komunikací nelze podmínit tím, že uvedený podnik získá výslovné rozhodnutí nebo jakýkoli jiný správní akt. Navíc po předložení oznámení může podnik zahájit činnost.

98 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak Soudní dvůr konstatoval v bodě 70 tohoto rozsudku, okolnost, že rámcová směrnice a zvláštní směrnice, které tvoří NPR, včetně autorizační směrnice, nepředstavují úplnou harmonizaci vnitrostátních právních předpisů v odvětví sítí a služeb elektronických komunikací, nebrání tomu, aby zákonodárce Unie mohl ve vztahu k určitým specifickým aspektům NPR omezit rozhodovací prostor členských států přísnými hranicemi.

99 Právě o to jde v článku 3 autorizační směrnice, který obsahuje právní rámec týkající se podmínek, které mohou regulační orgány členského státu uložit, aby podnikům usazeným v jiných členských státech umožnily poskytovat na území tohoto státu služby elektronických komunikací.

100 Je tedy třeba konstatovat, že povinnost uložená podnikům, které poskytují služby elektronických komunikací, zaregistrovat tyto služby u regulačních orgánů členského státu, na jehož území se uvedené služby poskytují, je výslovně stanovena v autorizační směrnici. Článek 56 SFEU proto nebrání tomu, aby členské státy uložily takovou povinnost, pokud jednají v souladu s požadavky stanovenými v článku 3 autorizační směrnice.

101 Pokud jde o povinnost, podle níž podnik, který chce poskytovat služby elektronických komunikací v jiném členském státě, než kde je usazen, v něm musí vytvořit pobočku nebo samostatný právní subjekt, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury článek 56 SFEU vyžaduje nejen odstranění jakékoli diskriminace poskytovatele služeb z důvodu jeho státní příslušnosti nebo okolnosti, že je usazen v jiném členském státě, než je stát, v němž musí být služba poskytnuta, ale rovněž odstranění jakéhokoli omezení, byť uplatňovaného bez rozdílu jak na tuzemské poskytovatele, tak na poskytovatele z jiných členských států, je-li takové povahy, že může zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, být na překážku těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními (rozsudek *Konstantinides*, C-475/11, EU:C:2013:542, bod 44).

- 102 Je třeba konstatovat, že ustanovení vnitrostátního práva, podle kterého podnik usazený v jiném členském státě musí vytvořit stálou provozovnu v členském státě, kde chce poskytovat služby elektronických komunikací, je v rozporu se zákazem omezení volného pohybu služeb stanoveným v článku 56 SFEU.
- 103 Omezení této svobody sice může být obecně připuštěno v rámci odchýlných opatření z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví výslovně stanovených v článku 52 SFEU, které se v této oblasti použijí na základě článku 62 SFEU, nebo v souladu s judikaturou Soudního dvora odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu (rozsudek Garkalns, C-470/11, EU:C:2012:505, bod 35).
- 104 Povinnost usadit se však představuje úplné popření volného pohybu služeb a má za následek zbavení článku 56 SFEU veškerého užitečného účinku (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Německo, 205/84, EU:C:1986:463, bod 52, a Komise v. Německo, C-546/07, EU:C:2010:25, bod 39).
- 105 V každém případě a jak uvedla generální advokátka v bodech 89 a 91 svého stanoviska, rozsáhlejší možnosti kontroly, které by umožnilo zřízení pobočky nebo samostatného právního subjektu, nejsou ve věci v původním řízení odůvodněné.
- 106 S ohledem na předcházející úvahy je na třetí otázku třeba odpovědět tak, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že:
- nebrání tomu, aby členské státy uložily podnikům, které na jejich území poskytují takové služby elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, povinnost zaregistrovat tyto služby, pokud jednájí v souladu s požadavky stanovenými v článku 3 autorizační směrnice, a
 - naopak brání tomu, aby podniky, které chtějí poskytovat takové služby elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, v jiném členském státě, než na jehož území jsou usazeny, byly povinny vytvořit v něm pobočku nebo právní subjekt odlišný od subjektu, který se nachází v členském státě vysílání.

K nákladům řízení

- 107 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že služba, která spočívá v úplatném poskytování podmíněného přístupu k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, spadá pod pojem „služba elektronických komunikací“ ve smyslu tohoto ustanovení.**

Skutečnost, že tato služba zahrnuje systém podmíněného přístupu ve smyslu čl. 2 písm. ea) a písm. f) směrnice 2002/21, ve znění směrnice 2009/140, nemá v tomto ohledu význam.

Subjekt, který poskytuje takovou službu, o jakou se jedná v původním řízení, je třeba považovat za poskytovatele služeb elektronických komunikací ve smyslu směrnice 2002/21, ve znění směrnice 2009/140.

- 2) Za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, představuje služba, která spočívá v úplatném poskytování podmíněného přístupu k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je přenášen prostřednictvím satelitu, poskytování služeb v smyslu článku 56 SFEU.
- 3) Vedení správního řízení týkajícího se tržního dohledu nad takovými službami elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, přísluší orgánům členského státu, ve kterém mají bydliště příjemci uvedených služeb.
- 4) Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že:
 - nebrání tomu, aby členské státy uložily podnikům, které na jejich území poskytují takové služby elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, povinnost zaregistrovat tyto služby, pokud jednají v souladu s požadavky stanovenými v článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice), ve znění směrnice 2009/140, a
 - naopak brání tomu, aby podniky, které chtějí poskytovat takové služby elektronických komunikací, jako jsou služby dotčené v původním řízení, v jiném členském státě, než na jehož území jsou usazeny, byly povinny vytvořit v něm pobočku nebo právní subjekt odlišný od subjektu, který se nachází v členském státě vysílání.

Podpisy.